

SVEDELIUS, JACOB MICHAEL

**Tal vid konungens tro-man, bergs-rådet ...
Joh. Magn. Schenströms begrafning, i
Ramnäs kyrka den 6 maji 1828, af Jacob
Michael Svedelius ... På den aflidnes
anhöriges och vänners begäran till trycket**

Västerås
1828

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken. EOD erbjuder åtkomst till digitaliserade dokument enbart för personlig, icke-kommersiell användning. För annan användning vänligen kontakta biblioteket.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu>

Ex. A.

T A L

VID

KONUNGENS
TRO-MÅN, BERGS-RÅDET

OCH

RIDDAREN AF KONGL. WASA-ORDEN

Högädle Herr

JOH. MAGN. SCHENSTRÖMS

Begrafning,

i RAMNÄS KYRKA DEN 6 MAJ 1828,

AF

JACOB MICHAEL SVEDELIUS,
Th. Dr Prost och Kyrkoherde i Köping.

men

På den aflidnes Anhöriges och Vänners be-
gäran till trycket befordradt.

Westérås,
Tryckt hos T. R. BJÖRKBOM, 1828.

*Subskred.
Före 1900.
1700-1829*

T A L

af

KONUNGENS

TRO-MAN, BERGS, RADET

och

RIDDAREN af KONGL. WASS-ORDEN

Högadla Herr

JOH. MAGN. SCHENSTRÖMS

Begräning,

i Rikens Kyrka den 6 Maj 1828,

af

JACOB MICHAEL SVEDLINS,

Th. Dr. i Theol. och Kyrkohist. i Köping.

~*~*~

På den allmänna Anhörigas och Vänners Beskrifning
Gifven till trycket befordradt.

Westerås,

Tryckt hos T. A. Björnkron, 1828.

Våra lefnadstimmar stupa
Mot det stilla målet ner:
I det tysta, mörka, djupa,
Sjunka de allt mer och mer,
Dagen, som i skymning skrider,
Går för mig ej upp igen:
Herre! blif mig när! det lider
Snart, ack snart till aftonen.

Är jag färdig? är jag mogen?
Har jag under dagens tid,
Verkat tålig, from och trogen,
För den goda nattens frid?
Har jag, när mitt hjerta brister,
Något stöd för hoppet kvar?
Någon tillflygt, när jag mister
Allt hvad här min glädje var?

Under dessa uttryck af den heliga sången
höjer sig till Dig, Evige, oförgänglige Gud!
vår tanka vid förgängelsens grifter, lyfter
sig till din himmel från grafvens djup vårt
tårfulla öga. Vigtiga för oss alla äro de
frågor de innehålla, viktiga i afseende på
de dagar, som ännu återstå för oss, viktiga

i afseende på det ögonblick, som skall kalla oss hädan. Ja till det stilla målet stupa våra lefnadstimmar; *Vår tid veta vi icke* — omkring oss falla dagligen anhörige och vänner, — ingen styrka motstår, ingen ålder beveker dödens härjande magt, — vi lyssne — och dödslockan slår. Kunna vi höra det utan betänksamhet? Äro vi beredde på slaget? För att lefva med lugn, måste människan lära att dö, och att dö med lugn, måste människan lära medan hon lefver. Derföre frågar jag mig sjelf, derföre låten mig fråga Eder alla, hvar i sin stad: är Du färdig, är du mogen för den goda nattens frid? äger du något stöd för hoppet, då ditt hjerta brister? någon tillflygt, när du lemnar allt detta jordiska goda, som du kallade ditt, men som tillhörde förgängelsen? Ja den goda natten är fredlig, om du kan njuta dess frid, ostörd af egna förebråelser; du äger stöd, om du verkat from och trogen; du finner tillflygt, om du kan emottaga den. Det är christendomen förbehållet, att sprida ljus öfver grafvens mörker. Den lärer, att döden är en vis anordning af lifvets Herre, genom hvilken vi skiljas från jordens förbindelser, men icke undanryckas vår Skapares fadershand. *Den är skickad öfver alla, både dem som för dig varit hafva och efter dig komma skola*, och är han oundviklig, så tillhör han den stora plan, hvilken Allfadrens vishet utstakat för sina barns utveckling. Se vi icke äfven i naturens rike att den är en förberedelse till

nytt lif? Måste icke sädeskornet förvandlas, innan det kan uppblomma till ny frugt? den grönska, som begrafdes under vinterns frost, framkallas ju åter i förnyad skönhet? Döden leder då icke till förstöring och undergång, utan till förädling och sällhet. Huru lätt försonas icke en christen med hans hotande gestalt, då han tänker: döden är förordnad af Gud; — hvad lott han bereder mig, det beror af den eviga vishetens val, af den heliga rättvisans vilja, af den faderliga kärlekens råd.

Dock, för att i tiden finna och upphämta all den hugsvalelse, som denna tanke innehåller, måste vi uppfylla de förbindelser vårt jordiska tillstånd ålägger oss, måste vi *verka medan dag är, till dess natten kommer, då ingen kan verka*. Lifvet är en lång arbetsdag. Derföre blef det rikt på mödor och bekymmer, men äfven rikt på krafter och tröst. Att besegra de förra med de sednare, det utgör vår kallelse och vår lycka. Af utsädet beror ju skörden? icke bergar man hvete af tistel, eller korn på en obesädd mark. Utsår man det goda, så upphämtar man ock frugten deraf. Den kallas frid i denna verld, kallas salighet i en annan. Så fordrade Guds ordning och människans väl. Att använda sina krafter, glädja sig i ädel verksamhet, det utgör lifvets sanna njutning, det utgör äfven lifvets försoning med döden. Då skynda dagar och månader och år, och lemna ej tid att frukta

för döden, men ej eller orsak att frukta honom. Den som möter honom under utöfningen af sitt kall, öfverraskas icke af hans ankomst, men glädes, att Herren finner honom vakande, när han kommer, glädes, att han kan säga: *jag var trogen intill döden; jag har fullbordat loppet; jag har verkat det verk som min fader mig gifvit hade*; nu tillstundar aftonen med sin lön och natten med sin hvila. För alla måste den tillstunda. Vår ungdomslåga slocknar, våra krafter aftaga, tiden förvandlas såsom vi, menskligheten fortskrider i sin utveckling, och behöfver nya arbetare till nya strider. Då är det ljuft för dem, som efter en trogen verksamhet för lifvet, lemna pröfnings bana, att höra den himmelska rösten: *kalla fram arbetarena och gif dem sin lön*. Då är det ljuft äfven för de efterlevande, att ledsaga dem till hvilans och belöningens, ty då antager sjelfva förgängelsen en ny skepnad, då uppstår vid deras graf den tanken, såsom en ängel i himmelsk klädnad: *bvi söken I den lefvande ibland de döda?* Vår sorgliga trängtan anar en ljufvare tillfridsställelse. Nu blir vår lefnadsgåta klarare och heligare våra pligters lag; vår strid lättare och lugnare vår smärta.

Under denna sinnesstämning hälsar jag Eder C. Å. i dag, vid en förtjent och vördnadsvärd Gråhårsmans graf, välkomne till sorgens och saknadens högtid, men också till minnets och tacksamhetens. Han var i

lifstiden KONUNGENS TROMAN, BERGS-RÅDET
 och RIDDAREN af KONGL. WASA-ORDEN, Hög-
 ädle Herr JOHAN MAGNUS SCHEN-
 STRÖM. J hafven hemburit honom den
 sidsta gärd han af Eder äskat. J hafven
 återlemnad honom i jordens, hans moders,
 fämn. Hans anda, ett lån ifrån himmelen,
 har återgått till sitt eviga ursprung. Men
 ännu återstår det att uppfylla en pligt mot
 den bortgångne, en pligt mot oss sjelfva.
 Hans förtjenster öfverlefva honom ännu och
 skola länge göra det. Deras minne påkallar
 den allmänna högaktningens hyllning, och
 tacksamheten, sluten i våra bröst, fordrar
 ett uttryck af sin känsla. Icke manar jag
 Eder till veklig klagan och fruktlösa tårar,
 men jag uppkallar Edra hjertan till tacksä-
 gelse inför den Högste, som så länge för-
 unnat honom åt vår krets, som i honom,
 till enskildt och allmänt väl, *verkat både*
vilja och gerning; jag uppkallar den barns-
 liga kärleken, att ännu en gång sluta sig
 till den faderliga; jag uppkallar erkänslan
 att frambära sitt offer åt den nyttigt verk-
 samme Medborgsmannen, och medborgelig-
 heten, att af hans föresyn lifvas till hans
 efterföljd. Det är icke blott för en lysande
 börd och förvånande bragder, som minnet
 öppnar sin helgedom. På årans fält skör-
 dar Hjelten beundran, men beundran är
 kall, i ett odödligt namn finner Snillet sin
 lön, men oftast af småsinnet afundad och
 af afunden tärd; hjertats otvungna gärd för-
 varas åt Den, framför alla, som mera gagnat

än lyst, mer arbetat för efterverldens lycka, än dess pris, tillfredsställd af den Allseendes bifall och sina gerningars frugt. Hans lefnad är en plant-schola för samhällsdygderna, en rik källa af redbar klokhet och mogen erfarenhet, hans hus en hvilostad för det allmänna förtroendet. Idogheten, välmågan, glädjen och trefnaden spridas derifrån i mångfalldiga grenar, och när han omsider faller, faller han såsom den äldriga Eken, medborgelighetens sinnbild; länge omtalas, huru den utgjorde bygdens prydnad och skygd, huru vandraren hvilade under dess skugga, huru nejdens ungdom samlades under dess krona till oskuldens lekar och nöjen; — nu bevittna blott spridda telningar af dess stam rummet, hvarest den stod. Uti denna bild tycker jag mig igenkänna Bergs-Rådet Schenström och i denna åsigt skall jag söka i korthet sanla de spridda dragen af hans lefnad.

Bergs-Rådet Schenström föddes i det medelstånd, der hans lycka, hvarken grundlagd genom namnets lånta glans, eller rikedomens ärfda anspråk, måste beredas af honom sjelf *a*). Med tretton Syskon delade han sina Föräldrars ömmaste omvårdnad. Det var ännu den tid, då icke sfärdens veklighet, utan fromhetens alfvar utstakade grunderna för en ynglings uppfostran, då undervisning icke behandlades såsom lek, nöjet icke medgafs utan försakelse, och då

för hans framtida förhoppningar den Lagen framställdes såsom den högsta, att arbeta och hoppas på Gud. Man trodde ännu, att ordning och hushållsaktighet säkrare beredde hans lycka, än denna yttre förfining, som visserligen utgör den mognare ålderns prydnad, men äfven då i umgängslifvets kretsar lätt förvärfvas, utan uppoffring af ungdomens arbete och tid. Ur denna synpunkt börjades och fullbordades hans uppfostran först under enskildt vård, sedan vid Westerås Trivial-Schola, och Upsala Academie, sluteligen i hans faders tjänst och under hans egen handledning i det yrke, hvartill naturen honom danat, och som skulle bereda hans framtida välstånd *b*). Omsider mogen för sitt kall upprättade han, med knappa tillgångar, sin egen handelsrörelse i Westerås, hvilken han med den drift och framgång förvaltade, att han, efter några år, af sin släkt inköpte Ramnäs och Bäckhammars Bruk. Med samma rättvisa man hos honom gillar en loflig omtänka för egen förkofran måste man ock tacksamt erkänna, att *han tjente människorna alltifrån sin ungdom*. Under det hans eget välstånd tillväxte genom outtröttlig flit, omtänksam idoghet och sparsam hushållning, *c*) skänkte han en lika nitisk omsorg åt de särskildta befattningar, som af det allmänna förtroendet blefvo honom, tid efter annan uppdragna, och saknades aldrig på de ställen, dit han kallades, att verka för det allmänna

bästa. Pligt-känslans noggrannhet, ordningens yna, erfarenhetens rådighet medförde han öfverallt, och uppbar allestädes vedermälen af sin Konungs nåd, jemte den enskildta erkänslans förtjenta uppmärksamhet och fria hyllning. Sannt är det, att den, som nitiskt verkar för det allmänna, behöfver icke för sin egen belöning någon yttre utmärkelse, men det är Samhällets både pligt och tillfredsställelse, att utmärka honom ifrån dem, som anse sig hafva gjort nog, då de arbetat för sig sjelfva. Denna grundsats rättfärdigades af en lika rättvis som nådig Konung, då Bruks-Patron Schenström utnämndes till Riddare af Kongl. Wasa-Orden och några år derefter benådades med Bergs-Råds namn, heder och värdighet. Den rättfärdigades, då han kallades till Ledamot af den Direction, som egde att besörja Södertelje Canalbyggnad, och emottog, vid dess fullbordan, en offentlig gärd af Bolagets högaktning. Den rättfärdigades, då honom anförtroddes vården af Westmanlands Läns enskildta, betydliga Cassa. Den utmärkta redighet och oegennyttia, hvarigenom denna Cassa ökades till mer än dess dubbla belopp, den samvetsgranna opartiskhet, hvarmed hvarje Länsökandes rätt iaktogs och vårdades, kunde ej undgå att tillvinna honom Länets odelade bifall, hvaraf den äreskänk, hvarmed han, vid sin afgång begåfvades, var ett talande bevis *d*). Sjelfva det heliga tempel, i hvilket vi nu säga honom vårt sidsta faryäl, väcker åtan-

kan af hans förtjenster och förvarar hans minne e). Igenom hans nit och under hans tillsyn blef Ramnäs Kyrkas nybyggnad företagen och inom trenne år fullbordad, och så väl Altaret, som flere af dess prydnader äro gåfvor af hans hand. Och behöfver jag väl inför den Församling, som närmast utgjorde föremålet för hans omsorger och säkrast kan bevittna dem, omtala den nitälskan, hvaraf han lifvades för dess välgång, den klokhet, hvarmed han besörjde dess fördelar, den tillgänglighet han visade alla, som behöfde upplysning af hans råd? jag är öfvertygad att de saknadens suckar, som gjutas vid hans bortgång, skola utgöra hans enklaste och värdigaste berömmelse.

Det återstår för oss, att följa honom innom hans husliga krets. Igenom egna mödor hade han upprest en boning för ordningen, trefnaden och fliten. *En idog hand*, under Guds välsignelse, *gjorde buset rikt*. Vänlig gästfrihet öppnade dess portar. Oskrymtad välvilja, trohet och frid bodde derinne, och vänskapen inbjöds att lifvas af deras anda och dela deras sällhet. Barn och Barnabarn, som voro honom värdige, samlades der, under skydd af den faderliga huldheten, i förtroligt Syskon-förbund, att åt glädjen och tacksamheten frambära sina offer. Sjelf utgjorde han det mäktiga förningsbandet imellan dem och föremålet för gemensam vörndnad, gemensam kärlek, ge-

mensamma glädje-fester. Mer än ett halft århundrade har denna hydda stått såsom ett glädjens tempel, icke lysande med yppighetens prål, men inbjudande till välmågans förnöjsamhet, och öppen äfven för nödens barn *f*). Huru vore det förenligt med tidens härjande makt, med menniskolifvets flygtiga lynne, att, under en sådan tiderymd, aldrig sorgens skugga skulle sväfvade deröfver, aldrig glädjens samljud afbrytas af saknadens? Nej ostörd och fullkomlig sällhet finnes icke på jorden och Bergs-Rådet Schenström har äfven erfarit det, då han förlorade den Maka, som med honom först grundlade deras bostad, och då, vid hennes grift, den rösten höjde sig klagande, att döden med henne bortryckt *en öm tillgifvenhet ifrån den första dagen till den sidste, en omsorg som omfattade icke endast hans behöfver, utan äfven önsknningar, ett deltagande uti alla bekymmer, ett hjerta, på hvilket han vågade förlita sig.* Men till Herren, som gifver och tager, ställde han sitt hopp och hans himmel klarnade, då han återvann allt i den Maka, som, i många flyende glädjens år, skapat och delat hans lycka, som, i långa, pröfvande smärtans år, under en ängels tålmod, sökt gömma det menckliga lidandet undan hans deltagande, som funnit sitt stöd i hans oinskränkta ömhet intill hans sidste stund, och som nu äger ingen högre önskan än den, att snart följa honom efter *g*). Vår saknade Gråhårsman har då visserligen erfarit

dessa sorgliga skiften, som äro oskiljaktiga
 ifrån menniskolifvet och nödvändiga för
 mennisko-hjertats pröfning och förädling,
 men, det oakadt, företer han ett sällsynt
 exempel af en välsignelse-rik lefnad, lyck-
 lig medan den fortskrider i sina friska för-
 hållanden, lycklig ännu, då den aftynar till
 sitt slut. Af naturen ägde han ett för-
 glädjen öppet hjerta; af Försynen kröntes
 han med framgång i sina företag; sällhet
 skördade han i förening med tvenne ädla
 Makar och upplefde med dem båda högtiden
 af kärlekens och trohetens silfver-ålder *b*);
 glädje-ämnen ägde han så väl af sina tal-
 rika afkomlingars mogna egenskaper, som
 af den välsignelse dem åtföljde; ingen af
 dem borttappade han ibland jordens villor,
 men flere af dem återfinner han i himme-
 len, ditkallade före honom. Han skådade
 under en åttatioårig lefnad många skiften
 af tidens lynne, tänkesätt och seder; sjelf
 syntes han oförändrad ibland ett annat
 slägte af menniskor, än det, ibland hvilket
 han föddes och uppfostrades, och likväl ägde
 han en sällsynt gåfva att *skicka sig efter*
tiden. Han var derföre alltid på sin plats,
 alltid välkommen, vördad, älskad i de kret-
 sar han besökte, och der han försonade äf-
 ven de svagheter, som tillhöra ålderdomen,
 med en nästan ungdomlig glädtighet och
 lifligt deltagande. Äfven i de år, då äl-
 derns börda tryckte hans hjessa, behöfde
 han icke säga: de behaga mig intet; ty sjelf
 behagade han genom vänlig broderlighet,

eller faderlig huldhet, och alla täflade att förljufva hans dagar. Hans inre verksamhetsbegär syntes nästan vilja öfverspanna naturens förmåga, ty ännu kände han sig *stark genom stillbet och bopp*. Hvilans tid var dock inne, och hvilans njöt han, men icke i maklighetens sömn, utan i Gud, som *bär oss i åldern och då vi svage varda*, i den friska verksamhetens minnen, som ännu spridde sitt sken öfver de inträdande skuggorna, och i den *frommes bopp till den herrligbet, som Gud gifva skall*. Hans sidsta handling var en välgerning, till himlen gick hans bön, och *då hans Embetes dagar ute voro, gick han*, under stilla dödsarbete, *bem till sitt hus*. i) Lycklig den, som bevarar det goda betrodda godset intill den dagen, då han kan återgå till det rätta fadershuset, med samvetets bifall för sina bemödanden, förlåtelsens tröst för sina brister! Det var detta medvetande, som i den bortgångnes sidsta stunder ännu uttryckte sig genom ett saligt lugn, och skulle ej hans slocknande, men fridfulla afskedsblick sprida samma lugn till de sörjandes hjertan? Ty, hvad är det väl, som döden beröfvar lifvet, då en högaktad, nyttigt verksam Man bortgår? blott den jordiska omklädnaden. Sjelf lever han ännu i himmelen under fortfarande förädling och salighet, på jorden i sina gerningar och efterdömen. Saknaden, förlustens oskiljaktiga följeslagare, upphör väl icke, men i förening med minnet liknar den snarare efterskenet af en försvunnen glädje,

än mörkret af en otröstlig sorg. Vi tacke Gud för det ädla, goda och nyttiga Han låtit oss finna hos menskligheten, vi tro, *att godt arbete gifver herrlig lön*, att en redlig och redbar vandel, som från en högre verld hämtar sin ledning, äfven dit återbär sina frugter, och så, vid sjelfva grafvens rand, räcka döden och lifvet hvarannan handen till försoning.

Njut trötte Gråhårsman den goda nattens
frid!

Din arbetsdag är slut; till hvila går ditt
hjerta.

Du alla skiften känt utaf en vansklig tid,
Dess löften och dess svek, dess glädje och
dess smärta.

Oss pröfvar den ännu; — må vi ock vid
dess slut,

För döden färdige, för lönen mogne finnas!
Hos Din och allas far, dit Du har gått
förut,

O bed ännu för dem, som saknande Dig
minnas.

En mörkert af en öfröslig sorg. Vi tacka
 Gud för det ädla, goda och nyttiga Han
 lätt oss ännu hos människligheten, vi tro,
 ett godt arbete gifvet oss till, att en
 redlig och redbar väntel, som från en hö-
 gre värld hämtar sin ledning, äfven till
 återbär sina frugter, och så vid sjelfve
 grafvens rand, röpa böden och lifvet hvar-
 annan handen till försörjning.

Min älskte Grävarman den goda nattens
 färd!

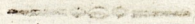
Din arbetsdag är slut; till hvila går ditt
 hjerta.

Du alla skilfer känd utan en vanskelig tid,
 Dess löften och dess svak, dess glädje och
 dess smärta.

Oss prövar den ännu; — nu vi och vid
 dess slut,

För böden lördige, för lönen mogna ännu!
 Hos Din och allas för, dit Du har gått,
 fört,

O beh ännu för dem, som saknande Dig
 minnas.

Lefnads-omständigheter.

a) Bergs-Rådet JOH. MAGNUS SCHENSTRÖM föddes den 3 Aug. 1747. Hans föräldrar voro Råd- och Handelsmannen i Westerås *Jonas Schenström* och Fru *Anna Engel Dragman*.

b) Hans enskildte handledare voro Juris Professorn *A. G. Barchæus*, och Prosten Doct. *D. Nobrberg*.

Sedan han genomgått Westerås Trivial-Schola, reste han 1764 till Upsala Academie, ausculterade en tid vid Westerås Lands-Cancellie och såsom Tings-Skrifvare vid Snäfringe och Åkerbo Härad-Rätt, hvarefter han anställdes såsom Bokhållare på sin faders Contoir, till dess han 1771 vann burskap såsom hans Compagnon, och i 2:ne år ensam förestod hans affairer. 1773 upprättadé han sin egen Handels- och Factori-rörelse i Westerås.

c) År 1802 inköpte han Stockumla och 1807 Bysingsbergs Landtegendomar.

d) Utänmdes 1810 till Riddare af Kongl. Wasa-Orden och benådades 1819 med Bergs-Råds namn, heder och värdighet. Såsom minne af Södertelje Canal-Bolags erkänsla och bifall tillsändes honom en

större Guld-medaille, och den äreskänk han erhöll af Westmanlands Läns tacksamhet bestod i en förgylld Silverkanna, hvilken, i en talrik samling af Länets innevånare, blef honom öfverlemnad af Länets nuvarande Höfding. Uppå locket är anbragt Westmanlands Wapen, tre brinnande berg. Dess påskrift innehåller: *Af Westmanlands innevånare till Herr Bergs-Rådet och Riddaren Joh. Magn. Schenström för nitisk värd om Länets Landtvårns-Cassa, under loppet af 13 år förhöjd från 13150 R:dr B:co till 26499 R:dr B:co. 1827 d. 10 Januarii.*

e) Ramnäs Kyrkas nybyggnad börjades 1791 och fullbordades 1794. För egen räkning har han dervid bekostat Altaret med dess decorationer, Orgel-Läktaren och en Christall-krona. Den nya, vackra Prestgårdsbyggnaden är äfven efter hans plan och under hans öfverinseende uppförd.

f) Såsom bevis af Bergs-Rådet Schenströms välgörenhet må anföras, att han med 15 Tunnor Spannemål årligen utvidgade den Schenströmska Pensions-Stiftelsen för Enkor af Preste-, Borgare- och Ståndspersons- Classen. Åtskillige enskildte personer hafva dessutom i honom förlorat sin välgörare och sitt stöd.

g) År 1773 d. 6 Julii ingick han sitt första ägtenskap med *Anna Marg. Steinboltz*, Dotter af Råd- och Handelsmannen *Per Steinboltz* och Dess Hustru *Marg. Brita Fedeur*. Hon bortgick genom döden d. 3 Apr. 1799, och det här citerade omdömet öfver hennes förtjenst är hemtadt ifrån Predikan vid hennes begrafning, tryckt i Stockh. 1799. Detta ägtenskap välsignades med 7 Barn: *Jonas Peter* f. 1774, d. 1825; *Magnus* f. 1775; *Engel Margaretha* f. 1777; *Johan Jacob* f. 1779, d. 1825; *Isac Fredric* f. 1781, d. 1819; *Gustaf Adolph* f. 1783; *Anna Brita* f. 1784, d. 1818.

År 1801 d. 8 Dec. ingick han sitt sednare ägtenskap med sin nu efterlevande Maka, *Christina Graan*, Dotter af Kyrkoherden i Garpenberg *Eric Graan* och Dess Hustru *M. C. Strandborn*, samt Enka efter framledne Lagmannen och Ridd. af K. W. O. *Olof af Malmsten*. Hennes dygder och hennes lidande under en fjorton-årig oafbruten sjukdom äro allmänt kända. Följande Barn af detta ägtenskap öfverlefva sin fader: *Carl Eric* f. 1803; *Birger August* f. 1805 och *Diedric Wilhelm* f. 1807.

b) Med sin första Maka firade han sitt silfverbröllop d. 6 Jul. 1798 och med den sednare d. 26 Dec. 1826, sedan 53½ år förflutit ifrån hans första bröllopsdag.

2) Bergs-Rådet Schenström afled d. 17 April 1828 efter blott trenne dagars sjukdom, förorsakad, såsom det syntes, af en lindrig förkylning. Få dagar före sin död, hade han den tillfredsställelsen att ifrån undergång rädda en värnlös Enka af Medelståndet, som, ehuru okänd, till honom tog sin tillflygt; och den glädjen att få se och omfamna sitt enda barnbarnsbarn.

År 1801 d. 8 Dec ingick han till en-
 nare bekantskap med sin nu efterlevan-
 de maka, Christina Grann, Dotter af
 Kyrkoherden i Garpenberg Eric Grann
 och Doss Huskarin M. C. Strömbom, samt
 Enka efter framtidne Lagmannen och
 Ridd af K. W. O. Öst af Malmsten.
 Hennes dygder och hennes lifande un-
 der en förtro-ärig och älskad sjukdom
 äro allmänt kända. Följande barn af
 detta äktenskap öfverleva sin faders
 Gam. Eric f. 1803; August f. 1805
 och Dietric Wilhelm f. 1807.

Med sin första maka lifade han sitt äll-
 verdylligt d. 6 Jul 1798 och med den
 sednare d. 26 Dec 1807, sedan 83 år
 förlöfadt till sin hvar förtäta bröllopsdag.

www.books2ebooks.eu